

CURTE DE APEL BĂLȚI

Dosarul nr.1a-234/16

Prima instanță: judecătoria Soroc
Judecător: V. Bel

DECIZIE În numele Legii mun.Bălți

13 ianuarie 2016

Colegiul penal al Curții de Apel Bălți

Avînd în componența sa:

Președintele ședinței de judecată

Ala Rotaru

Judecătorii

Dumitru Pușca, Burdeniuc Ruslana

Grefiera

Balan-Danilov Ana

Cu participarea :

Procurorul:

Lilia Prisacari

Avocatului:

Dragoș Bogatu

a judecat în ordine de apel în ședință publică, apelul declarat de avocatul Dragoș Bogatu în interesul lui XXX împotriva sentinței Judecătoria Soroca din 15.10.2015,

Procedura de citare legală a fost respectată.

Procurorul a pledat pentru respingerea apelului.

Inculpatul și avocatul său au pledat pentru admiterea apelului.

Termenul de judecare a cauzei:

-în instanța de fond 31.03.2015-15.10.2015

-în instanța de apel 03.11.2015-XXXXXXXXXX

După expunerea esenței cauzei de către judecătorul-raportor, Colegiul penal,

constată

Prin sentința judecătoria Soroca din 15.10.2015

XXXX, a.n. 04.10.1985, originar și domiciliat în or. XXX, str. XXnr. XX, studii superioare, posedă limba de școală română, apt de muncă, colaborator al Inspectoratului de Poliție Soroca, căsătorit, 1 copil minor la întreținere, fapte penale anterioare, cetățean al R. Moldova, învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 44,326 alin. (2) b) Cod penal,

A fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 44, 326 alin. (2) lit. b) Cod penal, fiindu-i aplicată pedeapsa de 2 (doi) ani închisoare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în cadrul organelor de poliție pe un termen de 3 (trei) ani. Măsura preventivă-arestul la domiciliu a fost schimbat în arest preventiv pînă la devenirea irevocabilă a sentinței.

A fost soluționată chestiunea referitor la corpurile delictive.

Pentru a se pronunța în sensul celor expuse, instanța de fond a reținut că, XXXX, activînd în funcția de ofițer principal de sector Sectorului de poliție nr. 1, a Secției securitate publică al Inspectoratului de Poliție Soroca, numit în această funcție în baza ordinului Șef Inspectoratului General al Poliției nr. 23 ef din 06.03.2013, prin urmare în conformitate cu prevederile art. 123 alin. (2) Cod penal, în calitate de polițist publică, acționînd în comun și prin participație simplă cu o altă persoană față de care cauza a fost disjunctă și examinată în procedură de acordului de recunoștere a vinovăției, a comis infracțiunea de trafic de influență în următoarele circumstanțe:

La 01.02.2015, a primit în procedură, pentru examinare, comunicarea telefonică înregistrată în Registrul nr. 2 de evidență cu privire la infracțiuni și incidente a Inspectoratului de Poliție a r. Soroca sub nr.647, despre comiterea unor acțiuni huliganice de către persoane necunoscute în noaptea de 01.02.2015 spre 02.02.2015 în parc „M. Eminescu” lângă disco-clubul „Sevajina” din or. Soroca.

La 02.02.2015, examinînd materialele acumulate și stabilind persoanele vinovate, adică, XXX, născut la 07.11.1990, locuitor al s. X r. X și XXX, născut la 24.06.1993, locuitor al s. XXX, r. XXX, a întocmit în privința lor cîte un proces-verbal cu privire la contravenție bazat pe art.336 și 353 alin.(1), (2) Cod contravențional, urmînd ca materialul acumulat în corespundere cu prevederile art.396 Cod contravențional, să fie remis conform competenței spre examinare în Procuratura r. Soroca.

Ulterior, începînd cu 02.02.2015, XXX acționînd în mod intenționat și prin înțelegere prealabilă, în cadrul discuțiilor purtate cu colegii de serviciu față de care cauza penală a fost disjunctă, au susținut față de XXX că au influență asupra procurorului din cadrul Procuraturii Soroca, care urmează să fie desemnat pentru examinarea procedurilor contravenționale, în scop de a-l determina pe acesta la adoptarea unei decizii de încetare a procedurii contravenționale în privința lui XXX și aplicarea sancțiunii sub formă de amendă minimă în privința lui XXX (fapt pentru care au pretins 600 șase mii) lei, condiționînd transmiterea mijloacelor bănești nominalizate, prin intermediul aceluiași coleg de serviciu menționat mai sus, pînă la 04.02.2015.

În continuare, urmărind atingerea scopului criminal, la 04.02.2015, în jurul orei 15:42, aflîndu-se în regiunea magazinului de materiale de construcție „Avangard”, amplasat în or. XX, str. XXX nr. 123, s-a întâlnit cu XXX, XXXși același coleg de serviciu, unde în cadrul discuției în automobilul de serviciu de mod „VAZ-2107” cu numărul de înmatriculare 4001, acționînd în comun cu coautorul și urmărind același scop, sținînd în continuare că au influență asupra procurorului desemnat pentru examinarea procedurilor contravenționale au pretins din partea lui XXX și XXX bani în sumă totală de 6000 (șase mii) lei, condiționînd transmiterea mijloacelor bănești nominalizate, prin intermediul coleg de serviciu față de care procesul a fost disjunct într-o procedură aparte.

Ulterior, la 05.02.2015 coautorul, aflîndu-se la serviciu în incinta Inspectoratului de Poliție Soroca, amplasat în or. XXX, str. XXX

XX în jurul orei -40 s-a întâlnit cu XXX, unde în urma discuției purtate cu ultimul, susținând în continuare că el împreună cu XXX influențează asupra aceluiași procuror din cadrul Procuraturii r. Soroca, desemnat în acest sens pentru examinarea procedurilor contravenționale intentate de XXX în privința lui XXX și XXX, în scop de a-l determina pe acesta la adoptarea unei decizii convenite anterior, a pretins accept și a primit de la XXX, băni în sumă totală de 6000 (șase mii) lei, care erau destinați pentru ambii colaboratori de poliție, fapt de care a fost ținut de către colaboratorii Serviciului Protecție Internă și Anticorupție al Ministerului Afacerilor Interne și Serviciului Procuraturii Anticorupție.

Prin acțiunile lui, XXX a comis infracțiunea prevăzută de art. 44, 326 alin. (2) lit. b) Cod penal.

Sentiința de condamnare a fost contestată cu apel în termen de avocatul Dragoș Bogatu, care a solicitat admiterea apelului, casa de senți Judecătorei Soroca din 15.10.2015, privind condamnarea lui XXX pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 44, 326 alin. (2) b) Cod penal cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie dispusă achitarea inculpatului, deoarece fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii.

În motivarea apelului, indică că apărarea nu este de acord cu condamnarea lui XXX, consideră sentința neîntemeiată și respectiv fi pasivă față de casării. A menționat în cererea de apel, că potrivit imperativelor conținute în art. 384 alin. (3) din Codul de procedură penală, sentințele de judecată trebuie să fie legale, întemeiate și motivate, iar în aceeași ordine de idei, prevederile art. 389 alin. (1) Cod Procedural se impun adoptarea sentinței de condamnare numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului și săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată.

Indică că, sentința trebuie să fie legală, întemeiată și motivată, bazându-se pe principiile generale ale efectuării justiției, asigurându-se contradictorialitatea procesului; egalitatea părților în fața judecării și a legii, respectarea cinstei și demnității persoanei; cercetarea nemijlocie și publică a probelor; cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă a probelor prezentate și administrate; respectarea cerințelor privind publicitatea; secretul deliberării judecătorilor.

La fel, face referire la faptul, că sentința de condamnare trebuie să se bazeze pe probe exacte, când toate versiunile au fost verificate, divergențele apărute au fost înlăturate și apreciate în modul corespunzător susținând ideea expusă în art. 389 din Codul de procedură penală pe Sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri. Susține ideea, că imperativele vizate nu au fost luate în calcul de instanța emițtoare de senți de condamnare în privința clientului său.

A menționat, că reieșind din fabula actului de învinuire în privința lui XXX, procurorii au ajuns la concluzia, că prin acțiunile și intenționate inculpatul ca persoana care a săvârșit nemijlocit fapta prevăzută de legea penală, a comis infracțiunea prevăzută de art. 44, alin. (2) lit. b) Cod penal - traficul de influență, cu semnele de calificare: pretinderea, acceptarea și primirea personală de bani pentru sine sau pentru alte persoane, de către o persoană care are influență sau care susține că are influență asupra unei persoane publice, pentru a-l face să îndeplinească acțiuni în exercitarea funcției sale, indiferent dacă asemenea acțiuni au fost sau nu săvârșite, acțiuni săvârșite de două persoane participante simplă prin coautorat.

Indică, că la capitolul „probe” instanța judiciară, fără o analiză a pretinselor dovezi, transcrie textul conținut în rechizitoriul întocmit de procurori, și, se face trimitere printre altele la declarațiile martorilor, precum și la procesul-verbal de primire a plîngerii-denușului de la X din 04.03.2015; demersul din 03.02.2015 parvenit de la Serviciul protecție internă și Anticorupție al Ministerului Afacerilor Interne materialele anexe; ordonanța din 04.02.2015, privind inițierea procedurii de autorizare a măsurilor speciale de investigație-controlul transmiterii banilor și documentarea cu ajutorul metodelor și mijloacelor tehnice speciale; ordonanța din 04.02.2015, privind autorizarea controlului transmiterii banilor; încheierea judecătorului de instrucție din 04.02.2015, prin care a fost autorizată efectuarea măsurilor speciale de investigație-recunoșterea lui XXX în calitate de bănuț; procesul-verbal din 04.02.2015 de examinare a mijloacelor bănești în sumă de 6000 lei; actul proces-penal din 04.02.2015 și respectiv 05.02.2015 ce confirmă transmiterea mijloacelor bănești în sumă de 6000 lei lui XXX, precum și înregistrarea ultimului cu tehnică specială; procese-verbale de reținere a lui XXX și XXX de către reprezentanții organului de urmărire penală multe alte acte și documente care sunt prezentate de partea acuzării drept probe ce direct demonstrează implicarea lui XXX în săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, materiale care din poziția apărării nu pot constitui probe în sensul art. 93 CPP. Apărarea este de părere, că probele scrise prezentate în nici un fel nu înlează faptul că în acțiunile vizate ale lui XXX se conțin semnele componente de infracțiune. În această ordine de idei, consideră că plîngerea depusă de XXX, procesele-verbale ale acțiunilor de urmărire penală, inclusiv reținerea și examinarea mijloacelor bănești, recunoșterea lui Bogdanovici Alexandru în calitate de bănuț, în nici un caz nu-l identifică pe acesta ca inculpat, nu-i constată vinovăția sau existența în acțiunile dînsului a infracțiunii, imperative expres stabilite de norma legală. Din cele enunțate devine evident faptul, că astfel de documente nu pot fi plasate la baza unei sentințe de condamnare a lui XXX, ori, aceste materiale nefiind pertinente, concludențe și utile, fac obiectul inadmisibilității lor (art. 95 Cod de procedură penală).

În această ordine de idei indică avocatul, că nu este clară poziția instanței, ori, cum poate servi denunțul ca probă la stabilirea vinovăției și pedepsei inculpatului. Plîngerea sau denunțul nu-i altceva decît o informare a instituțiilor de stat despre o pretinsă încălcare a legii și în un caz nu poate servi la stabilirea vinovăției sau nevinovăției persoanei judecate. Același fapt îl menționează și referitor la ordonanța procurorului, rapoartele șterilor, documente ce sunt instrumente de lucru a unor instituții de stat abilitate cu drepturi de anchetare a cauzei penale. Dacă e de inclus în calitate de probe cele menționate, atunci ar trebui de interpretat ca probe de dezvinovățire orice scrisoare avocațială sau demers depus la orice fază a procesului. Cu aceeași logică s-ar putea cataloga caracteristica pozitivă a inculpatului nu ca o circumstanță de personalitate a dînsului, ci ca o probă a apărării. Și aceste constatări se referă la toate documentele la care face trimitere instanța și care -a reprodus fără modificări și careva analiză din rechizitoriul.

Susține, că atât la etapa urmăririi penale, cît și la faza cercetării judecătorești partea acuzării n-a administrat și n-a prezentat probe concludente, pertinente, sau în coroborare, care ar fi demonstrat vinovăția lui XXX în săvârșirea infracțiunii imputate. Concomitent susține, că organul de urmărire penală nu a luat toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă a circumstanțelor cauzei pentru stabilirea adevărului, obligație ce este impusă de art. 254 din Codul de procedură penală.

În această ordine de idei nu este clară poziția instanței, ori, cum poate servi denunțul ca probă la stabilirea vinovăției și pedepsei inculpatului. Plîngerea sau denunțul nu-i altceva decît o informare a instituțiilor de stat despre o pretinsă încălcare a legii și în nici un caz nu poate servi la stabilirea vinovăției sau nevinovăției persoanei judecate. Același fapt îl putem spune și despre ordonanțele procurorului rapoartele șterilor, documente ce sunt instrumente de lucru a unor instituții de stat abilitate cu drepturi de anchetare a cauzelor penale. Dacă includem în calitate de probe cele menționate, atunci ar trebui de interpretat ca probe de dezvinovățire orice scrisoare avocațială sau demers depus la orice fază a procesului. Cu aceeași logică s-ar putea cataloga caracteristica pozitivă a inculpatului nu ca o circumstanță de personalitate a dînsului, ci ca o probă a apărării. Și aceste constatări se referă la toate documentele la care face trimitere instanța și pe care l reprodus fără modificări și careva analiză din rechizitoriul.

Susține, că procesul judiciar a demonstrat din plin, că inculpatul nu se face vinovat de nimic, poziție ce a expus-o și a susținut-o la oricare etapă a procesului penal din momentul inițierii urmăririi. Analizînd probele prezentate de partea acuzării examinate în instanță și luînd în considerare relevanța, concludența sau coroborarea lor, apărarea a ajuns la concluzia, că în acțiunile lui Bogdanovici Alexandru pretinse

delictuale, nu au fost prezente semnele componenței de infracțiune imputate dînsului și deci nu putea fi condamnat.

Avocatul a menționat în cadrul apelului declarat că latura obiectivă a infracțiunii prevăzute la art. 326 din Codul penal constă în fa prejudiciu a exprimată în acțiunea de pretindere, acceptare sau primire, personal sau prin mijlocitor, de bani, titluri de valoare, servii privilegii, alte bunuri sau avantaje, pentru sine sau pentru o altă persoană, de către o persoană care are influență sau care susține că are influență asupra unei persoane publice, persoane cu funcție de demnitate publică, persoane publice străine, funcționar internațional, pentru a-l face îndeplini sau nu ori să întârzie sau să grăbească îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale, indiferent dacă asemenea acțiuni sunt sau nu vărsite. Astfel, acțiunea prejudiciabilă în cauză cunoaște trei modalități normative cu caracter alternativ: pretinderea de bani și primirea de bani pentru sine sau pentru o altă persoană.

La fel, face referire la Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție cu privire la aplicarea legislației referitoare la răspunderea pentru corupere pasivă ori activă unde s-au definit aceste modalități ce exteriorizează acțiunile făptuitorului.

De asemenea, a făcut referire și la latura subiectivă a infracțiunii incriminate clientului său care se caracterizează prin intenție directă și motivul infracțiunii incriminate constînd, în principal, în interesul material sau în năzuința de a obține unele avantaje nepatrimoniale. expunerea asupra dezacordului cu sența, apelantul a făcut referire la declarațiile martorilor XXX și XXX indicînd, că în circumstanțele menționate de aceștia, clientul său XXX nu le-a promis nimic, nu a pretins, acceptat sau primit de la ei careva sume bănești pentru soluționarea problemei iscate. Indică, că cele declarate de martori nu sunt negate de XXX și nu conțin informații denigratoare sau acuzatoare adresate

Același lucru îl afirmă și despre înregistrările convorbirilor duse între cei patru implicați în dialog (XXX, XXX, XXX și XXX) consemnate în proces-verbal și stenograma respectivă. Așa, XXX nu neagă în nici un fel conversația susținută, dar explică care au fost intențiile și înțeleșurile.

Consideră, că procurorii în nici un fel nu au demonstrat prezența semnelor componenței de infracțiune incriminate în acțiunile lui XXX.

Așa, de către procurori și ulterior de către instanță, nu au fost exteriorizate minuțios semnele obligatorii ale laturii obiective a infracțiunii prevăzute la art. 326 din Codul penal.

Consideră, că partea acuzării nu a putut să demonstreze în instanță că BXXX a cerut, a invocat o pretenție prin cuvinte, gesturi, scrisori ori alte mijloace de comportare (pct. 2.1 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție cu privire la aplicarea legislației referitoare la răspunderea penală pentru corupere pasivă ori activă). Totodată, nu a fost probată în nici un fel nici primirea-luarea în posesie, în stăpînire banilor sau foloaselor necuvenite de la coruptor (pct. 2.2 al Hotărârii). De asemenea indică, că partea acuzării nu a dovedit absolut prin nici un fel directă a lui XXX la pretindere, acceptare sau primire de bani, titluri de valoare, servicii, privilegii, alte bunuri sau avantaje... Asadar nici latura subiectivă nu a fost luată în calcul la administrarea probelor, inculparea persoanei cu ulterioara condamnare.

În apel, a atras atenția instanței de apel și asupra actului de învinuire. Pe lângă faptul că ordonanța de modificare a acuzării și de punere sub o nouă învinuire din 26 martie 2015 contravine unor imperative conținute în art. 281 CPP, ea conține unele neclarități, neconcordanțe și imprecizii, care în cadrul anchetei judiciare nu au fost clarificate și clarificate. În descriptivul sentinței nu s-a regăsit analiza sau calificarea obiectivelor apărării pe marginea acestor fapte.

A mai menționat, că procurorul nu putea să constate în ordonanță precum că în autoturismul polițienesc XXX a susținut că are influență asupra procurorului, deoarece aceste cuvinte nu au sunat în cadrul discuției. Despre acest fapt nu comunică nimeni din cei prezenți la discuția mai mult, în cadrul anchetei judecătorești s-a audiat și discul cu înregistrările de rigoare, unde aceste cuvinte sau afirmații nici nu se pomenește XXX a spus direct sau prin intermediul unor propoziții, prin care a comunicat solicitanților, că de distrugerea materialelor nu se ocupă, deoarece este ilegal, mai apoi declarînd, că nu sunt ei primii sau ultimii contravenienți.

A atras atenția instanței de apel asupra incorectitudinii atribuirii calificativului participației simple prin coautorat la pretinsa săvîrșire a infracțiunii de către XXX.

Afirmă, că în cazul în care, contribuția lui XXX la săvîrșirea infracțiunii nu a fost dovedită în nici un fel, în acțiunile dînsului lipsesc semnele constitutive ale componenței de infracțiune, cu atît mai mult nu poate merge vorba despre participația prin coautorat la săvîrșirea infracțiunii. Dacă două sau mai multe persoane nu au realizat în comun latura obiectivă a infracțiunii (nici în întregime, nici măcar parțial), nu pot fi considerate coautori, iar cele comise nu pot fi calificate ca participație simplă.

În concluzie, indică că luînd în considerație faptul, că potrivit prevederilor art. 51 din Codul penal, temeiul real al răspunderii penale este faptul prejudiciu a săvîrșită, iar componența infracțiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale, răspunderii penale este supusă numai persoana vinovată de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de legea penală, a susținut concepția că în acțiunea clientului său nu se conțin elementele și semnele componenței de infracțiune imputate și din acest motiv el necesită a fi achitat.

În ședința instanței de apel avocatul Dragoș Bogatu și inculpatul XXX și-au modificat cerințele indicate în cererea de apel. A indicat, deși prin apel a solicitat achitarea inculpatului, acesta recunoaște vina de comiterea infracțiunii incriminate, pentru care se căiește sincer.

A solicitat admiterea apelului declarat cu casarea sentinței Judecătorei Soroca din 15.10.2015, pe motivul că pedeapsa aplicată pentru infracțiunea incriminată este prea aspră. La fel, a solicitat aplicarea în privința lui XXX o pedeapsă mai blîndă, care nu va fi privativă de libertate, deoarece acesta și-a recunoscut vinovăția, s-a căit sincer de cele comise, are la întreținere doi copii minori, soția la momentul de față se află în concediu de îngrijire a copilului pînă la vârsta de 3 ani.

Inculpatul XXX în ședința instanței de apel a recunoscut vina pentru comiterea infracțiunii incriminate, solicitînd aplicarea în privința sa unei pedepse mai blînde non privative de libertate

Procurorul participant Lilia Prisacari, în ședința instanței de apel, a solicitat respingerea apelului declarat de avocatul Dragoș Bogatu și cu solicitarea de modificare a cerințelor lor cu aplicarea în privința lui XXX a unei pedepse nonprivative de libertate. A indicat, consideră apelul declarat ca vădit nefondat și declarativ, deoarece atît în cadrul urmăririi penale cît și în instanța de judecată acesta nu a recunoscut vina, a refuzat de a răspunde la întrebările acuzatorului de stat, iar la momentul de față deja declară că recunoaște vinovăția, ceea ce duce la concluzia că acesta nu conștientizează cele făptuite, nu se căiește sincer. Consideră sentința instanței de fond ca fiind legală și întemeiată, iar pedeapsa aplicată sub formă de închisoare este una legală, întemeiată care corespunde personalității inculpatului.

Verificînd legalitatea sentinței contestate și temeinicia argumentelor formulate de apelant în raport cu materialele cauzei, ascultînd pladoariile participanților la proces, Colegiul penal ajunge la concluzia de a admite apelul declarat de avocatul Dragoș Bogatu în interesul inculpatului XXX și a casa parțial sentința judecătorei Soroca din 15.10.2015, cu adoptarea unei noi hotărîri potrivit modului stabilit de procedură, din următoarele considerente

Conform art.415 alin.(1) pct.2) CPP, *instanța de apel, judecînd cauza în ordine de apel, admite apelul, casînd sentința parțial sau total inclusiv din oficiu, în baza art.409 alin.(2) Cod de procedură penală și pronunță o nouă hotărîre, potrivit modului stabilit pentru procedură în instanță.*

Potrivit prevederilor art.414 alin.(1) CPP, *instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricărui probe noi prezentate instanței de apel.*

Colegiul penal reține și prevederile pct.1) al Hotărârii Plenului CSJ ” Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de a nr.22 din 12 decembrie 2005, conformăreia apelul este o cale de atac ordinară, care poate fi folosită împotriva hotărârilor pronunț asupra fondului de către o instanță judiciară inferioară, pentru ca pricina să fie supusă unei noi judecări, în vederea reformării hotărârii nedefinite

Colegiul penal consideră că, judecând cauza penală, instanța de fond în conformitate cu prevederile art. 101 CPP, a respectat norm procesuale, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei, a dat probelor administrate o apreciere legală punct de vedere al pertinței, concludenței, utilității, veridicității, și din punct de vedere al coroborării lor, corect ajungând la concluzia privind vină și inculpatului XXX de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 44, 326 alin. (2) lit. b) Cod penal cu indicii de calificare pretinder acceptare și primirea personală de bani, pentru sine și pentru alte persoane, de către o persoană care are influență sau care susține că influență asupra unei persoane publice, pentru a-l face să îndeplinească acțiuni în exercitarea funcției sale, indiferent dacă asemenea acțiuni fost sau năvârșite, acțiuni săvârșite de două persoane în participatie simplă prin coautorat.

Totodată, Colegiul penal apreciază, că există temei legal pentru casarea hotărârii atacate în partea numirii pedepsei inculpatului, dat fiind faptul, că instanța de fond, la aplicarea pedepsei inculpatului, n-a dat deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75 Cod penal, cât privește scopul pedepsei și criteriile generale de individualizare a pedepsei și nu în deplină măsură a ținut cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării lui, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Conform prevederilor art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare condamnatul și respectiv la rîndul său are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni atît din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Totodată, conform prevederilor art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvîrșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echită în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. Stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvîrșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvîrșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blîndă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei

La acest capitol, Colegiul arată, că instanța de fond n-a ținut cont în deplină măsură de prevederile normelor sus indicate, i-a aplicat inculpatului o pedeapsă prea aspră, fără a lua în considerație toate circumstanțele cauzei.

Închisoarea este una dintre cele mai grave pedepse și se aplică doar în cazurile, când corectarea și reeducarea condamnatului nu este posibilă fără izolarea lui de societate.

Legiuitorul și judecata, în căutarea mecanismelor de reacție împotriva criminalității, se ordonă și trebuie să se orienteze politiciile pe care tind spre umanizare. În această direcție este foarte utilă implementarea normelor și valorilor justiției restaurative, adică străduința de resocializare persoana, fiind una din cele mai eficiente metode de restaurare a relațiilor sociale afectate prin infracțiune.

Instanța de fond nu a luat în considerație recomandările sus-indicate, greșit a individualizat pedeapsa inculpatului XXX, fără a ține cont de criteriile enunțate în art. 75 Cod penal (gravitatea infracțiunii săvîrșite, motivul acesteia, persoana celui vinovat, circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, condițiile de viață ale familiei acestuia)

Deși, instanța de fond în sentință nu a reținut în privința inculpatului XXX careva circumstanțe atenuante și agravante, Colegiul arată că inculpatul este caracterizat pozitiv la locul de muncă (f.d.113 vol.I, f.d.93 vol.III), are la întreținere doi copii minori a.n. 22.08.2013.09.2009 din care unul cu vîrstă pînă la 3 trei ani (f.d.96-97 vol.III), anterior ne judecat.

Deci, toate luate în cumul, precum și faptul, că acesta în instanța de apel a recunoscut vina și s-a căit sincer de cele comise, per instanței de apel de a concluziona că, în privința lui XXX este posibil și rațional de a stabili pedeapsă non privativă de libertate cu aplicarea prevederilor art.90 Cod penal, impedimente legale în acest sens ne fiind

În cazul dat, pe linia de argumente expuse, se consideră, că scopul pedepsei se va obține fără izolarea inculpatului de societate și, astfel, poate fi dispusă condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, stabilindu-i un termen de probă. Pedeapsa închisorii suspendate condiționată pe un termen de probă va avea efectul scontat și va contribui la disciplinarea și corectarea inculpatului.

Colegiul penal reiterează că în condițiile în care apelantul și-a modificat în întregime solicitările din apel, argumentele aduse de acesta cererea sa decadașimînînd a fi declarative.

În consecință, Colegiul penal va admite apelul declarat, va desființa parțial sentința instanței de fond, cu pronunțarea unei hotărâri noi ca urmare.

Reieșind din cele expuse, conducîndu-se de art. 415 alin.(1) pct.2), 417-418 Cod de procedură penală, Colegiul penal,-

decide:

Admite apelul avocatului Dragoș Bogatu în interesul inculpatului XXX, declarat împotriva sentinței Judecătoriei Soroca din 15.10.2013, în măsura în care se casează parțial în latura stabilirii pedepsei cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului prevăzut în art. 415 alin.(1) pct.2) Cod de procedură penală.

XXX se recunoaște vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 44, 326 alin. (2) lit. b) Cod penal și în baza acestei legi a-i sta pedeapsa închisoare pe termen de 2 (doi) ani, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în cadrul organelor de Poliție pe termen de 3 (trei) ani.

În baza art. 90 Cod penal se suspendă condiționat executarea pedepsei închisorii în privința lui XXX cu stabilirea perioadei de probă pe termen de 2 (doi) ani.

XXX se eliberează de sub arest imediat din sala de judecată.

În rest se mențin dispozițiile sentinței instanței de fond.

Decizia susceptibilă spre executare din momentul adoptării, dar poate fi atacată cu recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de zile de la pronunțare.

Decizia motivată pronunțată în ședință publică la data de **XXXXXXXXXX, ora 09:00.**

Președinte de ședință, judecător:

Ala Rotaru

Judecătorii:

Dumitru Pușca

